

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118201927
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Líšková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1118201927.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: W. V., N. XX.XX.XXXX, C. A. Bratislava - F. N. M. (Y. XX.XX.XXXX), P. na F.: K. X/XX, F. R., zastúpeného JUDr. Petrom Vačokom, advokátom, Vazovova 9/A, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, 813 11 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 26.01.2018, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 30.01.2018, domáhal od žalovaného náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- eur titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil odkazom na ustanovenia článkov 17 a 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 6 Trestného zákona, § 3 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 5 písm. b), § 15 ods. 1, § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a tým, že dňa 28.08.2015 mu bolo Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, ČVS: ORP-1176/1-VYS-B2-2015 vznesené obvinenie za zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovvej časti uznesenia o vznesení obvinenia. Zároveň bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.08.2015 sp. zn. 0Tp/1637/2015 z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného zákona tak, že väzba sa mu započítava od 28.08.2015. Vzhľadom k tomu, že bol väzobne stíhaný, nádejal sa, že vyšetrovanie prebehne čo možno najrýchlejšie s jednoznačným výsledkom o jeho nevine. Nestalo sa tak. Aj napriek do očí bijúcej absencii dôkazov o jeho vine, ba dokonca pochybnostiam o správnosti právnej kvalifikácie jeho konania, bola na neho dňa 21.01.2016 podaná obžaloba pod sp. zn. 1 Pv 562/15/1102-43. Podľa žalobcu, obžaloba nebola podložená jediným relevantným dôkazom o jeho vine a navyše jeho konanie, tak ako je popísané v obžalobe, nemá znaky žiadneho trestného činu, čo napokon konštatoval aj Okresný súd Bratislava II v oslobodzujúcom rozsudku zo dňa 15.04.2016 sp. zn. 5T/6/2016. Proti rozsudku podala Okresná prokuratúra Bratislava II odvolanie, ktoré bolo až s odstupom 8 mesiacov vzaté späť, ako je to konštatované v Uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.01.2017 sp. zn. 2To/111/2016. Žalobca mal za to, že bol rozhodnutiami a postupom orgánov činných v trestnom konaní poškodený na jeho ústavných právach, že v jeho prípade bola porušená zásada primeranosti a zdržanlivosti väzby vzhľadom nej jeho vek (do väzby bol vzatý ako mladistvý) a dôkaznú situáciu v čase vzatia do väzby. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy

spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe - Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OT/1637/2015-10 z 30.08.2015. Výšku nemajetkovej ujmy 30.000,- eur určil z následkov spôsobených mu v dôsledku väzby a z ustanovení § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom dôvodil, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, najmä vzhľadom na skutočnosť, že bol vzatý do väzby, v ktorej strávil viac než sedem mesiacov, že v čase vzatia do väzby mal len 17 rokov a vzhľadom na jeho nízky vek bola pre neho väzba mimoriadne traumatickým zážitkom. Tvrdil, že počas väzby vyhľadal pomoc psychológa, ale pri prepustení z väzby mu nebol odovzdaný doklad o jeho terapii. Ohľadom vzniknutej nemajetkovej ujmy navrhol vypočítať ho ako stranu sporu. V žalobe ďalej uviedol, že podal u žalovaného žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom žalovaný ho vyzval na odstránenie jej nedostatkov, na ktorú výzvu reagoval tak, že ním podaná žiadosť má všetky zákonom stanovené náležitosti, a následne mu žalovaný zaslal Oznámenie o výsledku prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 11.11.2018.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 08.06.2018, doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 12.06.2018, žiadajúc žalobu v celom rozsahu zamietnuť s tým, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatňuje. Vo vyjadrení k žalobe žalovaný upriamil pozornosť na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého „právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.“ S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 3038/2006, žalovaný zastal názor, že zavinenie žalobcu na vzatí do väzby treba skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol žalobca do väzby vzatý, a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd rozhodujúci o väzbe zvažoval, a ktorými vzatie do väzby odôvodnil. V prípade žalobcu rozhodol Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 30.08.2015 sp. zn. OTp/1637/2015 o jeho vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, nakoľko existovala dôvodná obava, že vzhľadom na to, že žalobca ako obvinený bol bez prostriedkov a ako aj vzhľadom na charakter trestnej činnosti, bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať. Navyše žalobca sa mal dopustiť skutku (trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva) v skúšobnej dobe, nakoľko bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03.07.2014, sp. zn. 7T/3/2014, odsúdený za rovnaký trestný čin (lúpež) a skúšobná doba mu trvala do 04.07.2016. Žalobca bol vzatý do väzby tiež z dôvodu, že sa v mieste trvalého bydliska nezdržiava a hrozí obava, že nebude dostupný pre účely trestného konania. Žalovaný ďalej s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.11.2003, sp. zn. 25Cdo 882/2003, tvrdil, že pre posúdenie miery zavinenia obvineného na uvalení väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe. Neskôr vykonané dôkazy a nové zistené skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku vedú k prepusteniu z väzby, prípadne i k oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodovania o väzbe. Žalovaný uzavrel, že ak by sa pri posudzovaní zavinenia na uložení väzby malo prihliadať na okolnosti a dôkazy vykonané v následkom priebehu trestného konania, ako i na záver samotného trestného konania spočívajúci v nevydaní odsudzujúceho rozsudku, naplnenie dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. by v skutočnosti nikdy nebolo možné. Nakoľko v prípade žalobcu došlo, podľa názoru žalovaného, k naplneniu dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je vylúčené a samotná táto skutočnosť by mala viesť súd k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. K nemajetkovej ujme a jej výške žalovaný dôvodil ustanoveniami § 17 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a tým, že i keď si žalobca uplatnil peňažnú náhradu za nemajetkovú ujmu, z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva subsidiarita peňažnej kompenzácie nemajetkovej ujmy, ku ktorej má prísť až v tom prípade, ak nepostačuje žiadna iná forma zadostučinenia. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd, a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je súd limitovaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý stanovuje hornú hranicu priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s odkazom na výšku odškodnenia upravenú v zákone č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Podľa § 5 tohto zákona, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v roku 2015, počas ktorého bol žalobca vo väzbe po dobu 7 mesiacov (časovo obdobie väzby v žalobe nie je bližšie špecifikované), bola podľa nariadenia vlády SR č. 297/2014 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2015, 380,- eur, pričom päťdesiatnásobok predstavuje sumu 19.000,- eur a jej desaťnásobok predstavuje sumu

3.800,- eur. S poukazom na uvedené, mal žalovaný za to, že žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur je nepochybne neprímerane vysoká. Ďalej dôvodil, že finančná kompenzácia má zmierniť spôsobenú nemajetkovú ujmu, avšak nie je možné priznávať neprímerane vysoké sumy, priznanie ktorých by mohlo bagatelizovať odškodňovanie zásahov do iných základných práva ako sú napr. ujma na živote alebo ujma na zdraví. Uvedenú argumentáciu podporil žalovaný rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý je poslednou inštanciou, na ktorú je možné sa obrátiť po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov, a ktorý priznáva nepomerne nižšie sumy ako žiada žalobca, a to za závažnejšie zásahy štátu ako je tomu v prípade žalobcu. Žalovaný poukázal na prípad Winkler, kedy bol sťažovateľ odškodnený sumou 8.000,- eur za väzbu v trvaní 6 mesiacov, pričom však bol sťažovateľ vo väzbe bez toho, aby existovalo rozhodnutie o predĺžení lehoty jeho väzby. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 2357/2010, ktorý považuje za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za deň väzby sumu od 20,- eur do 60,- eur, na základe čoho považuje žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur za celkom zjavne premrštenú. Žalovaný dodal, že ani samotná existencia nezákonného rozhodnutia o väzbe neznamená automaticky nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale je nevyhnuté nielen tvrdiť, ale najmä preukázať negatívny dopad rozhodnutia o väzbe, jeho vplyv, následky na žalobcu vo všetkých oblastiach pôsobenia tak, ako sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcu, okrem bremena tvrdenia, zaťažuje aj dôkaznú bremeno, pričom žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že jeho vzatím do väzby prišlo k ním uvádzanej ujme. Žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako ani vznik ujmy hodnej odškodnenia v ním stanovenej výške.

3. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe vyjadril podaním zo dňa 28.08.2018 (replika žalobcu), v ktorom zotrval na podanej žalobe. K argumentom žalovaného uviedol, že skutočnosť, že mladistvý chlapec strávil nedôvodne vo väzbe viac než sedem mesiacov, je dostatočne preukázaná vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy sama o sebe, pričom v tomto smere ďalšie dokazovanie nepovažoval za potrebné. Navrhol vypočúť žalobcu k okolnostiam, podmienkam a dôvodom vzatia do väzby. Zároveň navrhol pripojiť trestný spis Okresného súdu Bratislava II vedený pod sp. zn. 5T/6/2016 za účelom preukázania skutočností tvrdných v žalobe. Za absurdnú označil argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca si mal väzbu zaviniť sám svojím vlastným konaním, tvrdiac, že v priebehu trestného konania bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že žalobca sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Nemožno vzhliadať zavinenie väzobného stíhania žalobcu v konaní, ktoré je zákonné, dovolené a rozhodne nemá znaky žiadneho trestného činu a dokonca ani len priestupku. K žalovaným namietanej výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že v prípade žalobcu sa jedná o osobitnú zodpovednosť na strane štátu za nezákonný zásah do jeho osobnostnej sféry, a to v podobe obmedzenia jeho slobody, čo je najprísnejší možný zásah prípustný Ústavou Slovenskej republiky, pričom v danom prípade je tento zásah o to zásadnejší, že v čase väzby išlo o mladistvého.

4. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 11.03.2022 v neprítomnosti riadne a včas predvolaného advokáta žalobcu, ktorý sa bez ospravedlnenia nedostavil na pojednávanie, hoci predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 05.11.2021, ako vyplýva z doručky pripojenej v spise na č. I. 99. Súd preto pojednával v neprítomnosti advokáta žalobcu podľa § 180 CSP.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými na vec sa vzťahujúcimi listinnými dôkazmi tvoriacimi súčasť spisu, a to: žalobou a prílohami k žalobe: Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-1176/1-VYS-B2-2015 zo dňa 28.08.2015, Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Tp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015, Obžalobou Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 1 Pv 562/15/1102-43 zo dňa 20.01.2016, Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 5T/6/2016-183 zo dňa 15.04.2016, Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/111/2016 zo dňa 26.01.2017, Žiadosťou žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 26.07.2017 adresovanou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Výzvou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na odstránenie nedostatkov žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.08.2017 adresovanou advokátovi žalobcu, Odpoveďou advokáta žalobcu na výzvu zo dňa 25.09.2017 adresovanou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 11.01.2018 adresovaným advokátovi žalobcu; Vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 08.06.2018, doručeným súdu dňa 12.06.2018; Vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe zo dňa 28.08.2018, doručeným

súdu dňa 28.08.2018; výpoveďou povereného zástupcu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 11.03.2022; z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

6. Žalobcovi bolo Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-1176/1-VYS-B2-2015 zo dňa 28.08.2015 vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ako spolupáchateľovi zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchanej spolupáchateľstvom v zmysle § 20 Trestného zákona.

7. Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Tp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015 bol obvinený mladistvý žalobca vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ktorá väzba začala dňom zadržania u obvineného mladistvého žalobcu dňa 28.08.2015 o 03.30 hod. a bola vykonaná v ÚZVaJS Bratislava. V odôvodnení Uznesenia Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Tp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015 je, okrem iného, uvedené: „Doposiaľ zistené skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu predbežne nasvedčujú tomu, že predmetný skutok sa stal a spáchali ho obvinení, čo je predbežne preukázané výpoveďou poškodeného a listinnými dôkazmi. S poukazom na uvedené má súd za to, že materiálne a formálne podmienky väzby sú dané. ... Pokiaľ sa týka dôvodov väzby u obvineného ml. V. dôvody preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú dané najmä ak hrozí dôvodná obava, že obvinený je bez prostriedkov a aj na charakter trestnej činnosti - spôsob vykonania činu, bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti pričom je potrebné uviesť, že obvinený sa mal dopustiť skutku v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia pre obdobnú trestnú činnosť. K dôvodom útekovej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že obvinený sa nezdržuje v mieste, ktoré uvádza ako adresu trvalého bydliska, ale podľa udania sa zdržuje na adrese u svojho otca, hrozí obava, že jeho dostupnosť pre účely trestného konania by bola orgánom činným v trestnom konaní podstatne sťažená. Pokiaľ sa týka možnosti nahradenia väzby dohľadom mediálneho a probačného úradníka tento považoval sudca vzhľadom na vyššie uvedené dôvody väzby za nedostačujúci.“

8. Obžalobou Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 1 Pv 562/15/1102-43 zo dňa 20.01.2016 bola na žalobcu podaná obžaloba podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

9. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 5T/6/2016-183 zo dňa 15.04.2016 bol obžalovaný ml. W. V. (žalobca) oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

10. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/111/2016 zo dňa 26.01.2017 predsedníčka senátu podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku vzala na vedomie späťvzatie odvolania podaného Okresnou prokuratúrou Bratislava II vo vzťahu k obžalovanému ml. V. (žalobcovi).

11. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 26.07.2017 adresovanou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, žiadal žalobca o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- eur z dôvodov uvádzaných aj v žalobe.

12. Výzvou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na odstránenie nedostatkov žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.08.2017 adresovanou advokátovi žalobcu, vyzval žalovaný žalobcu na doplnenie žiadosti o preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy a jej odôvodnenosť v požadovanej výške a o preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom požadovanej nemajetkovej ujmy a väzbou.

13. Žalobca na výzvu žalovaného reagoval Odpoveďou na výzvu zo dňa 25.09.2017, v ktorej informoval žalovaného, že ním podaná žiadosť obsahuje všetky zákonné náležitosti a výzva na odstránenie nedostatkov rámcem zákona prekračuje. Napriek uvedenému zdôraznil, že skutočnosť, že žalobca ako mladistvý chlapec strávil nedôvodne vo väzbe viac než sedem mesiacov, je dostatočne preukázaná vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy sama o sebe.

14. Výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody oznámilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (žalovaný) žalobcovi v Oznámení o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 11.01.2018 adresovanom advokátovi žalobcu. V oznámení žalovaný uviedol,

že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyhodnotil ako nedôvodnú a nebolo jej vyhovievané pre nepreukázanie splnenia zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, a napriek výzve ministerstva na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie, opodstatnenosť náhrady nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 30.000,- eur v príčinnej súvislosti s uznesením o vzatí žalobcu do väzby nebola preukázaná.

15. Argumentácia žalobcu v prospech žaloby je opísaná v bodoch 1. a 3. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktorú súd v podrobnostiach odkazuje.

16. Obrana žalovaného je opísaná v bode 2. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktorú súd v podrobnostiach odkazuje.

17. Poverený zástupca žalovaného pri výpovedi na pojednávaní konanom dňa 11.03.2022 zotrval na svojom Vyjadrení k žalobe zo dňa 08.06.2018 a tam uvedenom závere. Nárok žalobcu považoval za nedôvodný z dôvodu zavinenia väzby žalobcom, pričom táto skutočnosť vylučuje možnosť priznania náhrady škody z nemajetkovej ujmy v súvislosti s väzbou žalobcu. Vzhľadom na neprítomnosť advokáta žalobcu a žalobcu na pojednávaní, mal žalovaný za to, že žaloba žalobcu má a môže byť zamietnutá aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadom požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy a jej výšky. Žalovaný žiadal žalobcu zamietnuť a výslovne uviedol, že v prípade úspechu si trovy konania neuplatňuje.

18. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. v čase trvania väzby žalobcu (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

21. Podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

22. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniła sama.

23. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

24. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatňovaní nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že

neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

25. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

26. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

28. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytnutá osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

29. Nespornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu boli skutkové tvrdenia o tom, že Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-1176/1-VYS-B2-2015 zo dňa 28.08.2015 bolo žalobcovi vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ako spolupáchatelovi zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchanej spolupáchatelstvom v zmysle § 20 Trestného zákona; že Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015 bol obvinený mladistvý žalobca vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ktorá väzba začala dňom zadržania u obvineného mladistvého žalobcu dňa 28.08.2015 o 03.30 hod. a bola vykonaná v ÚZVaJS Bratislava; že Obžalobou Okresnej prokuratúry Bratislava II sp. zn. 1 Pv 562/15/1102-43 zo dňa 20.01.2016 bola na žalobcu podaná obžaloba podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona; že Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 5T/6/2016-183 zo dňa 15.04.2016 bol obžalovaný ml. W. V. (žalobca) oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný; že Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/111/2016 zo dňa 26.01.2017 predsedníčka senátu podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku vzala na vedomie späťvzatie odvolania podaného Okresnou prokuratúrou Bratislava II vo vzťahu k obžalovanému ml. W. V. (žalobcovi); že žalobca prostredníctvom advokáta požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 26.07.2017 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- eur z dôvodov, ktoré uvádza aj v žalobe; že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vyzvalo žalobcu na doplnenie žiadosti o preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy a jej odôvodnenosť v požadovanej výške a o preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom požadovanej nemajetkovej ujmy a väzbou vo Výzve Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na odstránenie nedostatkov žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.08.2017; že žalobca na výzvu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky reagoval Odpoveďou na výzvu zo dňa 25.09.2017, v ktorej informoval žalovaného, že ním podaná žiadosť obsahuje všetky zákonné náležitosti a výzva na odstránenie nedostatkov rámec zákona prekračuje, a napriek uvedenému zdôraznil, že skutočnosť, že žalobca ako mladistvý chlapec strávil nedôvodne vo väzbe viac než sedem mesiacov, je dostatočne preukázaná vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy sama o sebe; že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámilo žalobcovi výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v Oznámení o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 11.01.2018, v ktorom uviedlo, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyhodnotilo ako nedôvodnú a nebolo jej vyhovené pre nepreukázanie splnenia zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, a napriek výzve ministerstva na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie, opodstatnenosť náhrady nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 30.000,- eur v príčinnej súvislosti s uznesením o vzatí žalobcu do väzby nebola preukázaná.

30. Sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu zostalo to, či Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015, ktorým bol obvinený mladistvý žalobca vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ktoré žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, bola žalobcovi spôsobená škoda zakladajúca nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žalobca tvrdí, že bola, a žalovaný namietá, že nie je preukázaný vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ani jej výška, a že náhradu nemajetkovej ujmy nemožno priznať v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že žalobca si väzbu zavinil sám, a podľa tohto ustanovenia, právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama.

31. Súd sa v rámci dokazovania zamerával len na sporné skutkové tvrdenia strán sporu.

32. Po vykonanom dokazovaní a zhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, s poukazom na ustanovenie § 191 CSP, dospel súd k záveru o nedôvodnosti žaloby.

33. Zákon č. 514/2003 Z. z. umožňuje priznať náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. a za súčasného splnenia predpokladu uvedeného v ustanovení § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., tzn. len za predpokladu, že si osoba väzbu nezavinila sama. Pre posúdenie, či si osoba zavinila väzbu sama, sú významné skutočnosti, ktoré videli k vzatiu obvineného do väzby, ako aj samotný dôvod väzby. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. potom znamená, že jeho zavinené konanie bolo dôvodom na podanie a vyhoviecie návrhu na jeho vzatie do väzby (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.01.2009, sp. zn. 25 Cdo 3038/2006, uverejnený v Sbíreke soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 110/2009; tiež Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.11.2003, sp. zn. 25 Cdo 882/2003, uverejnený v Sbíreke soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2005, zošit 2, pod č. 15, a Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.05.2003, sp. zn. 25 Cdo 1002/2002, uverejnený v časopise Soudní judikatura, ročník 2003, pod č. 106). Časové hľadisko zavineného konania, ktoré viedlo k vzatiu do väzby nie je rozhodujúce, t. j. mohlo k nemu dôjsť pred skutkom, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, alebo aj po skutku, pred vznesením obvinenia alebo po vznesení obvinenia.

34. Zavinenie žalobcu na vzatí do väzby treba skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol žalobca do väzby vzatý, a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd rozhodujúci o väzbe zvažoval, a ktorými vzatie do väzby odôvodnil. Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015 bol obvinený mladistvý žalobca vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/1637/2015-10 zo dňa 30.08.2015 je odôvodnené, okrem iného, týmto: „Doposiaľ zistené skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu predbežne nasvedčujú tomu, že predmetný skutok sa stal a spáchali ho obvinení, čo je predbežne preukázané výpoveďou poškodeného a listinnými dôkazmi. S poukazom na uvedené má súd za to, že materiálne a formálne podmienky väzby sú dané. ... Pokiaľ sa týka dôvodov väzby u obvineného ml. V. dôvody preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú dané najmä ak hrozí dôvodná obava, že obvinený je bez prostriedkov a aj na charakter trestnej činnosti - spôsob vykonania činu, bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti pričom je potrebné uviesť, že obvinený sa mal dopustiť skutku v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia pre obdobnú trestnú činnosť. K dôvodom útekovvej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že obvinený sa nezdržuje v mieste, ktoré uvádza ako adresu trvalého bydliska, ale podľa udania sa zdržuje na adrese u svojho otca, hrozí obava, že jeho dostupnosť pre účely trestného konania by bola orgánom činným v trestnom konaní podstatne sťažená. Pokiaľ sa týka možnosti nahradenia väzby dohľadom mediálneho a probačného úradníka tento považoval sudca vzhľadom na vyššie uvedené dôvody väzby za nedostačujúci.“ Žalobca bol teda vzatý do väzby z dôvodu, že existovala dôvodná obava, že vzhľadom na to, že žalobca ako obvinený bol bez prostriedkov, ako aj vzhľadom na charakter trestnej činnosti, bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať. Navyše žalobca sa mal dopustiť skutku (trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva) v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia za obdobnú trestnú činnosť. Žalobca bol vzatý do väzby aj z dôvodu, že sa v mieste trvalého bydliska nezdržuje a hrozí obava, že nebude dostupný pre účely trestného konania. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.11.2003, sp. zn. 25Cdo 882/2003, uverejneného v Sbíreke soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2005, zošit 2, pod č. 15, pre posúdenie miery zavinenia obvineného

na uvalení väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe. Neskôr vykonané dôkazy a nové zistené skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku vedú k prepusteniu z väzby, prípadne i k oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodovania o väzbe. Ak by sa pri posudzovaní zavinenia na uložení väzby malo prihliadať na okolnosti a dôkazy vykonané v následkom priebehu trestného konania, ako i na záver samotného trestného konania spočívajúci v nevydaní odsudzujúceho rozsudku, naplnenie dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. by reálne nikdy nebolo možné.

35. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v prípade žalobcu došlo k naplneniu dôvodu podľa citovaného ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., t. j., že žalobca si väzbu zaviniť sám, a preto mu právo na náhradu škody (náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur) nevzniklo. Z tohto dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol v I. výroku enunuciátu tohto rozsudku.

36. Súd ozrejmjuje, že keďže súd žalobu zamietol z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku, bolo bez právneho významu zaoberať sa predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výškou.

37. Súd na pojednávaní dňa 11.03.2022 rozhodol podľa § 185 ods. 1 CSP, že nevykoná dôkaz navrhnutý žalobcom - oboznámenie sa s obsahom trestného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/6/2016 za účelom preukázania skutočností tvrdených v žalobe z dôvodu, že súd mal z doteraz vykonaného dokazovania za dostatočne preukázaný skutkový stav veci nevyhnutný na rozhodnutie sporu, a oboznámenie sa s obsahom trestného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/6/2016 za účelom preukázania skutočností tvrdených v žalobe by bolo v tomto smere nadbytočné a nehospodárne.

38. K tvrdeniu žalobcu v žalobe, že jeho väzba trvala viac než sedem mesiacov (strana 5 odsek prvý žaloby) a že väzba sa mu započítava odo dňa 28.08.2015 (strana 2 odsek druhý žaloby), je žiaduce záverom dodať, že žalobca ani v žalobe, ani v jeho vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k žalobe (tzn. počas celého sporu), bližšie nešpecifikoval trvanie väzby, pričom obdobie trvania väzby je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá má byť opísaná v žalobe tohto typu ako náležitosť žaloby. Absenciu bližšej špecifikácie trvania väzby namietol aj žalovaný vo vyjadrení k žalobe. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné žalobcovi ozrejmiť existenciu ustanovenia § 132 ods. 2 CSP, podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

II.

39. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v II. výroku enunuciátu rozsudku podľa § 255 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

40. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

41. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. Žalovaný mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobu zamietol, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, v plnom rozsahu (t. j. v rozsahu 100%). Nakoľko však žalovaný vo Vyjadrení k žalobe zo dňa 08.06.2018, doručenom súdu dňa 12.06.2018, ako aj na pojednávaní konanom dňa 11.03.2022, výslovne uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje, súd rozhodol tak, ako je uvedené v II. výroku enunuciátu tohto rozsudku, ktorým žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

Poučenie:

Proti I. výroku enunuciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti II. výroku enunuciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).